

Війна Миколи Карнаухова закінчилася рік тому

Уже рік, як з ним перервався зв'язок. Потім були довгі дні, тижні очікування і звістка, що Миколи Карнаухова нема серед живих. Уже рік, як його мама Оксана щоранку варить каву своєму синові та сідає біля його портрета, щоб випити куклик кави, звареної напередодні.

Життя Миколи обірвалося торік у лютому далеко від рідної Рівненщини – в селищі Чорнухине, що на Луганщині. 29 січня він надіслав повідомлення: «Не згадуйте лихом. Йдемо на Дебальцеве». Як згодом з'ясувалося, взвод саперів під командою Миколи Карнаухова зайняв будинок на околиці Чорнухиного. Спочатку це була наша територія, потім прийшли бойовики. Сапери опинилися в оточенні. Більш як добу наші хлопці утримували позиції, відбивалися. Саме в ті дні надходили від нього тривожні есемески, як-от: «Вели другий бій, підбили беху (малося на увазі БМП – авт.). Кругова оборона». А під час коротких дзвінків було чути постріли та крики.

Останній дзвінок від Миколи був рано-вранці 5 лютого – мамі. Він дзвонив з чужого телефону, бо в його мобільнику сів акумулятор. Жартував, сміявся, казав, що хоч і оточені, але «ми їх порвемо», і все буде добре. І все... Зв'язок з ним обірвався. В ті дні мобільний зв'язок працював дуже погано, і тому, коли наступного дня пролунала звістка, що в Чорнухине уві-

йшли наші війська, всі чекали лише добрих новин. А те, що вістей нема, списували на поганий зв'язок.

Миколу Карнаухова мобілізували 1 серпня 2014 року. Він жартома казав, що його кілька разів проводжали на війну, та все ніяк не могли впровадити. Уперше отримав повістку ще в квітні 2014-го. Однак тоді його хоч і визнали придатним, але не призвали. Друга повістка прийшла через місяць-півтора. Тоді він прибув у військкомат з речами, але знову повернувся додому. І лише в серпні його призвали втретє і відправили до Львова, у військову академію. А наприкінці серпня Микола отримав призначення в батальйон «Кіровоград-1».

Карнаухов став командиром інженерно-технічного взводу, пізніше – командиром роти. На Донеччині Микола почав писати вірші. Час від часу есемесками надсилав їх друзям. Писав про все, що спало на думку.

У січні саперів почали використовувати як мотострілків. Вони ходили в розвідку та засади, охороняли об'єкти, словом, виконували не властиві саперам завдання. І ось наприкінці січня їх перекинули в район Дебальцевого. В той час страшнішого слова не було...

Він любив літаки, військовою техніку, цікавився історією воєн... Армія – ця тема була для нього понад усе. Був справжнім другом. Казав правду в очі, ніколи ні під кого не прогинався. Міг встати на

Микола Карнаухов (зліва) зі своїм побратимом Олександром Бодіним.

загальних зборах в університеті і висловити зауваження ректору, коли щось було не так. А його бійці навіть не здогадувалися, що поряд з ними воює кандидат наук. Він був старшим майже за всіх у своєму взводі, тож був для бійців справжнім «батею». Турбувався, щоб усе в його хлопців було. Коли приїздив у відпустку, то щоразу намагався запитися для хлопців смаченьким. Казав, що каші вже набридли...

Після того, як з Миколою та його тринадцятьма бійцями обірвався зв'язок, почалися дні очікування і сподівань на будь-яку інформацію. Згодом ті, хто розпитувався з Чорнухиного, розповідали, що Микола і ще один солдат були важко поранені, а ще двоє бійців взводу вбиті. «Ми просто не змогли їх винести, були дуже сильні обстріли. І ті, хто міг ходити, вийшли, а хто не міг

– залишилися», – розповідали бійці.

У родичів та друзів залишалася надія, що Микола потрапив у полон... Але пошуки в госпіталях та списках полонених не давали жодної інформації. Згодом на одному з російських сайтів з'явилося відео з телефону загиблого українського бійця. На ньому друзі впізнали і Миколу Карнаухова. Росіяни додали до відео жахливі кадри розстріляних російським танком військових...

Їх шукали кілька тижнів... Спочатку серед живих, пізніше – серед мертвих. Але про тих, хто залишився в Чорнухиному, не було ніякої інформації. Лише на початку березня у дніпропетровський морг з-під Дебальцевого почали звозити тіла військових, які там загинули. Серед них був і Микола...